

indsende oplysning om deres krigsmateriel og væbnede styrker, herunder atomvåben og militære baser, senest en måned efter, at De Forenede Nationer havde truffet beslutning om forbud mod atomvåben og om at reducere de 5 stormagters væbnede styrker med en trediedel. For det fjerde burde plenarforsamlingen anbefale oprettelsen under sikkerhedsrådet af et internationalt kontrolorgan, som skulle have tilsyn med overholdelsen af de foregående beslutninger.

Udenrigsminister *Ole Bjørn Kraft* fremhævede i sin tale den 14. november 1951 (der er gengivet som bilag 2) den nu overalt herskende utryghedsfølelse i modsætning til forholdet ved århundredskiftet. Den sidste verdenskrig havde forårsaget et samarbejde mellem vestmagterne og Sovjetunionen, men håbet om dettes fortsættelse efter krigen var bristet, og der bestod nu en skarp modsætning mellem øst og vest, som truede med en international opløsning, som det klart fremgik af Sovjetunionens svar på Vestens opfordring til samarbejde. Det var absurd at tro, at noget land ønskede en ny krig, da en sådan ikke ville levne nogen af

parterne noget at leve for. Han gjorde her- efter kort redø for den danske opfattelse af Atlantpagten som midlet til at sikre freden og bevare friheden med det formål at forebygge en ny verdenskrig. Forholdene i 1948 havde påvist nødvendigheden af en sådan sammen- slutning af de vestlige stater til fælles for- svar og af at skabe balance i styrkeforholdet mellem magtgrupperne. Han slog fast, at Atlantpagten kun var til selvforsvar og var et supplement til De Forenede Nationers pagt. Den havde dog også, trods de militære byrder, folkenes velfærd og levestandard for øje. Udenrigsministeren sluttede med at støtte Amerikas Forenede Staters, Frankrigs og Storbritanniens nedrustningsforslag og rettede under henvisning til det sekelgamle gode forhold mellem Danmark og Rusland en appel til Sovjetunionens ledelse om alvor- ligt at overveje de bedste veje og midler til at befri menneskeheden for krigsfrygten.

Efter at ialt 51 medlemsstater havde ud- talt sig under generaldebatten, sluttede den- ne den 16. november 1951 med en kort tale af generalsekretæren.

V. Valg af medlemmer til sikkerhedsrådet.

(Dagsordenens punkt 13).

I sit plenarmøde den 6. december 1951 foretog forsamlingen valg af 3 medlemmer af sikkerhedsrådet i stedet for Ecuador, Indien og Jugoslavien, der afgik efter tur den 31. s. m. Straks ved første afstemning opnåede Chile 57 stemmer og Pakistan 55 og erklæ- res for valgt. Det lykkedes ikke ved de på- følgende 8 afstemninger at nå til noget re- sultat angående besættelsen af den tredje post. Valget stod hele tiden imellem de to kandidater Bjelorusland og Grækenland; sidstnævnte havde det største stemmetal.

Spørgsmålet blev påny taget op på plenar- mødet den 13. december, hvor der fandt to bundne afstemninger sted mellem de to nævnte kandidater. Da disse ikke gav af-

gørelse, fandt der tre frie afstemninger sted, hvor der også kunne stemmes på andre medlemsstater. Da der heller ikke herved opnåedes et resultat, idet den eneste yder- ligere kandidat, Sverige, kun fik een stemme, foretoges endnu to bundne afstemninger, der ligeledes endte uafgjort, idet stemmerne stod 36 for Grækenland og 23 for Bjelorus- land.

Afgørelsen udsattes herefter til plenar- mødet den 20. december, hvor der foretoges en bunden og to frie afstemninger uden re- sultat. Endelig ved den 4. og bundne af- stemning fik Grækenland 39 (mod Bjelorus- land 16) af 55 gyldige stemmer og erklæredes for valgt. 4 lande afholdt sig fra at stemme.